

Jičínská vinice

Měsíčník křesťanského společenství Jičín 2/2018

Poznání činí člověka domýšlivým, ale láska buduje.
1 Kor 8,1

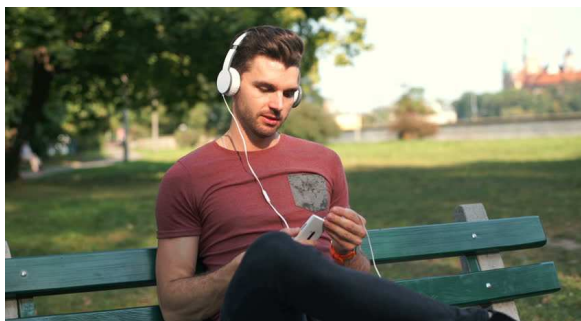

VE VINICI NAJDETE:

Úvodník – Nasávání; Dan Drápal – List nejen pro chváliče;
Oznámení

Úvodník...

Nasávání...

Jarek Nohavica zpívá v jedné své písni: “Kam jsme se poděli, kam jsme se poděli, můj drahý příteli?” Náš život se někam posunuje a je dobré, když umíme rozpoznat kam.

Nasáváme všichni a nemyslím tím teď alkohol, ale poznání, informace, rady a zkušenosti, které potom jsou takovým skladem v naší mysli, kam sáhnem, když je potřeba. Myslím, že nejvíc nasávání v současnosti je z internetu. Všimnul jsem si, že se koná nepřeberné množství přednášek, které pořádají různé organizace, především neziskovky. Témat je mnoho. Na YouTube se dají shlédnout přednášky, vyučování, kázání, semináře atd. V dobách ne dávno minulých lidé neměli tolik času jako nyní. O hodně víc pracovali. V neděli chodili do kostela, kde, pokud byl rozumný farář, naslouchali slovům Písma a podle toho se orientovali v životě a učili se rozpoznávat mezi dobrým a zlým. Dnes se raketově rozvíjí průmysl volnočasových aktivit. Prodávají a vyrábějí se kola, lyže,

koloběžky, trampolíny, PC hry atd. tak, jako nikdy před tím. Výlety, jezdit, užívat si. Co nejvíc toho stihnout. Myslím, že nám v životě ubývá lidí, se kterými se můžete osobně setkat a nasávat od nich radu, moudrost a prozíravost. Každý by takového člověka měl ve svém životě mít. Bude to čím dál těžší a vzácnější, protože společnost je konzumní. Nehledá moudrost a Boží ctnosti, ale prosperitu, zisk a blahobyt. Nasávání z Facebooku a podobných zařízení stále vzrůstá a půjde to tak asi i nadále. Učedníci nasávali od Pána Ježíše. Byli s ním, viděli a slyšeli, co říká a dělá. Timoteus nasával od Pavla. Jozue od Mojžíše. Předpokladem duchovního růstu je obecenství. To předpokládá osobní přítomnost, jinak to není obecenství. Pokud není, nemůže existovat ani zdravé nasávání a tím pádem není ani duchovní růst. Růst, to je pevnost, jistota a stabilita života. Pevné vědomí, že nejsem sám, že Pán je se mnou, že mě provází a neopustí. On řekl, že to budeme mít těžké, ale že v tom bude s námi. Dobré by bylo, kdybychom se i my stali lidmi, od kterých ostatní můžou nasávat zdravé věci. Radu moudrosti a prozíravosti, tolik vzácnou v tomto světě.

Petr Rýgl

Milí přátelé,

Tento pastýřský list je spíše pro chváliče než pro pastory. Ač chvála není mou doménou, patří k životu každého sboru a není tedy za horizontem mého zájmu.

Nejednou jsem u chvaličů pozoroval, že po čase je nějak přestává bavit hrát na normálních bohoslužbách a mají touhu pořádat koncerty, natáčet kazety či CD a hrát spíše při nějakých speciálních příležitostech. Nemám nic proti koncertům nebo cédéčkům. Přesto mě v řadě případů tento posun zneklidnil.

Mám za to, že někomu se „normální nedělní shromáždění“ po čase nějak přejí a už ho nebaví. A když chváliče nedělní shromáždění nebaví, samozřejmě to nezůstane bez vlivu na celkovou atmosféru shromáždění.

Proč tomu tak je?

Samozřejmě: rutina je nepřítelkyní Ducha svatého. Pokud chodíme do sboru v neděli jen tak ze zvyku, bez jakéhokoli očekávání, vypadá shromáždění podle toho. Ačkoli na každém záleží, na nedělním shromáždění jsou důležití především ti, kteří ho aktivně utvářejí: vedoucí shromáždění, vedoucí chval,

kazatel... Pokud do shromáždění přijde několik otrávených lidí, nemusí to mít na shromáždění nijak zničující vliv; pokud je však otrávený kazatel nebo vedoucí chval, následky budou chmurné.

Chci mluvit o významu normálních nedělních shromáždění. Kdo mě znáte, víte, že patřím k těm, kteří byli mnohdy zváni na velké konference, a to doma i v cizině. Nemohu si v této oblasti stěžovat na nepřijetí nebo nedostatek pozvání. Kázal jsem v řadě zemí a poměrně brzy se mi podařilo získat publikum. V Glasgowě jsem se setkal s mužem, který si po dvou letech detailně pamatoval mé kázání, a jelikož jsem tam byl už čtyřikrát, mám tam už určitou pověst. Troufnu si říci, že pokud bych opustil sbor a založil si nějakou „Dan Drapal Ministries“ a cestoval po světě, nebyl bych neúspěšný.

Přesto tomuto pokušení nepodlehnu. Vlastně to ani pokušení není. Proč? Protože vím, že mne Bůh nepovolal k tomu, abych někde zazářil a někoho oslnil, ale abych vybudoval dobrý a silný místní sbor. A řeknu vám, je mnohem náročnější někde kázat neděli co neděli než mít čas od času několik

výrazných vystoupení na nějaké konferenci.

Nicméně ty neděle jsou mnohem důležitější. Konference mohou mít pro řadu jednotlivců klíčový, průlomový význam. Ale konec konců záleží na tom, zda přineseme ovoce v čase, a zda to ovoce zůstane. A vybudovat zdravý sbor znamená mimo jiné mít celou řadu „normálních“ nedělních shromáždění, kdy se zdánlivě moc neděje, ale kdy se něco poctivě buduje, cihlu po cihle. Konference mohou být velkolepé; církev však nemůže žít z konferencí. Potřebuje žít normálním, každodenním životem, kdy zjevuje Krista v docela obyčejných životních situacích. Jinými slovy, konference – i ty nejlepší – mají služebný význam pro místní sbor.

Tím neříkám, že nedělní shromáždění má být fádní a nudné. Živost shromáždění však nevybudujeme ani hlasitým křičením, ani neustálými změnami. „Není nic jednotvárnějšího než změna“, řekl kdysi G. K. Chesterton. Trváš-li na tom, že každé nedělní shromáždění musí být „jiné“, po čase sbor jenom unavíš. Pravda, musíme být otevřeni pro Ducha svatého, musíme být otevřeni pro to, že to dnes bude jiné než

minule. Tyto změny však musí být opravdu v režii Ducha, nikoli v režii naší.

Určité „kvantové skoky“, ke kterým někdy dochází na mimořádných shromážděních, nám někdy zastíní význam každodennosti, kdy náš růst není tak vidět. Nenechme se však oklamat.

Nemá tím být řečeno, že shromáždění je budující, když je nudné. Pozoruji však různé sbory po desetiletí a vím, že někteří kazatelé vypadají navenek nevýrazně, ale protože s trpělivostí přinášejí po léta v milosti zdravé učení, sbor prosperuje. Ale chce to vytrvalost – vlastnost, která dnes není příliš ve flóru.

Aby shromáždění bylo skutečně budující, musí tam být dobré slovo, založené na Písmu. A pak dobré chvály. A ty chvály jsou dobré tehdy, pokud chváliči opravdu slouží Bohu a zpívají Jemu k slávě.

Když jsem znovu nastoupil na region Praha – Východ, neměli jsme z počátku žádné výrazné chváliče a neměli jsme ani žádnou aparaturu. Na jednu stranu jsem z toho byl nervózní a mrzelo mě to. Na druhou stranu to bylo buď – anebo. Buď opravdu chceme srdcem chválit Hospodina, nebo za nás něco předvede aparatura. A

nezapomenu, že Martina, která u toho stála jako zpočátku osamocená chválička se spoustou vlastních problémů, výrazným způsobem přispěla k tomu, že se region postupně v dobrém slova smyslu „rozjel“.

Ne, nejsem proti aparatuře. Ale rovněž nejsem proti občasným nehodám, kdy aparatura vypadne. Co si potom to shromáždění počne? Nebude to tak, že se najednou ukáže, že král je nahý? Že vlastně nikdo nechválí, a že už to ani neumí? Taková nehoda nás může pěkně prověřit. Neukázalo se při ní, že jsme vlastně chválu svěřili aparatuře, aby to dělala za nás? Dobrá aparatura s dobrým zvukařem dokáže divy!

Máme-li se vyhnout takovému předstírání chvály, pak je především potřeba, aby chválič miloval Hospodina – a aby také miloval svůj místní sbor. Já se přiznám, že se těším na každé nedělní shromáždění a na každou úterní biblickou! Víím, že nejsem sám, že se to týká i většiny (ne-li všech) ostatních vedoucích. Naše chvály jsou proti jiným stále dosti nevymakané, neumělé (nepovažuji to samozřejmě za nějakou ctnost), ale přesto je asi shromáždění přitažlivé, když se tam objevují noví lidé,

kterí se rádi vracejí. Sám fakt, že něco miluješ, je svým způsobem povzbuzující a inspirující.

Je to úžasné, když si Martin Kouklík sedne za piáno (ač s právě sloužícími chváličmi netrénoval) a když se někdo spontánně chopí praporů. Když je svoboda na shromáždění, může se experimentovat (a je dovoleno dělat chyby).

Když v nějakém sboru vidím (nebo slyším), že chváliče „už to v neděli nebaví“, je mi smutno. Možná budou nadšení z koncertu (či koncertů), které uspořádají. Možná natočí cédéčko, které půjde na dračku. Ale já víím, že v nebi ocení nejvíc „obyčejnou“, věrnou službu na nedělním shromáždění. Tam se děje církev především.

Vy pastoři, nezapomeňte sdělit svým chváličům, že jsou pro vás důležití. A uvědomte si, že pro vás skutečně důležití jsou. Modlete se za ně! A vy chváliči, pamatujte na to, že jste velmi důležití, i když vás pastor třeba neocení.

Dan Drápal

OZNÁMENÍ...

SHROMÁŽDĚNÍ

neděle 9³⁰ h

knihovna V. Čtvrťka, Denisova 400, Jičín

HOST

25. března bude v našem sboru kázat

Petr Jašek

SKUPINKY

středa 19 h u Kecskèsových

čtvrtek 19³⁰ h u Kloučkových

MLÁDEŽ

pátek 18 h obvyklé místo

STARŠOVSTVO

25. března 13³⁰ h u Smolíkových

KAVÁRNA

Vždy poslední neděli v měsíci. Pamatujte, prosím, na občerstvení.

POČET ČLENŮ

35 dospělých

8 nezletilých

12 dětí

VELIKONOČNÍ SLAVNOST

Uskuteční se stejně jako minulý rok v Nové Vsi nad Popelkou v neděli 1. dubna od 11 h.

Přihlašovat se můžete u Jany K.

Zaplatit je nutno nejpozději do 18. března.

Je to dobrá příležitost pozvat přátele!

KONTAKTY

Křesťanské společenství Jičín

webové stránky: www.ksj.cz

<https://www.facebook.com/ksjicin>

měsíčník Jičínská vinice; vinice@ksj.cz